

[Ole Espersen]

ver det vanskeligt at arbejde med, og der kan opstå uhensigtsmæssige situationer. Afgrænsningen af, hvad der må offentliggøres, kan måske blive svær, men det bør også drøftes i Markedsudvalget.

Endelig mener vi, at EF, hvis regeringen skulle arbejde for dette, med en vis ret kunne sige: Hvorfor begynder I ikke i jeres eget Markedsudvalg med større offentlighed? Det mener vi bør indgå i drøftelserne, for i mange situationer – måske ikke når vi laver forhandlingsmandater – kunne der godt være offentlighed om det, der foregår i Markedsudvalget. Det vil mit parti også arbejde for bliver indført.

Flemming Hansen (KF):

Jeg vil ikke gå ind i de mange punkter, der omtales i dette beslutningsforslag. EF-stof er i forvejen vanskeligt nok, og SF's forslag og bemærkningerne til det er så fyldt med henvisninger til paragraffer og stykker, at forvirringen bliver total. Forslagets baggrund ser jeg snarere i SF's evindelige mistillid til alt, hvad der har med EF at gøre, en mistillid, der kommer til udtryk på hvert eneste møde i Markedsudvalget, hvis møder næsten er domineret af, at SF nærer denne mistillid.

Jeg vil derfor holde mig til udenrigsministerens meget udtømmende forklaring og konstatere, at jeg ikke tror, der er noget andet land i EF, der har en sådan offentlighed i EF-spørgsmål, som Danmark har. Mange danske politikere fra alle partier bruger hundredvis af timer i Markedsudvalget, som er enestående i sin art i EF, og hvor ingen – og jeg gentager ingen – oplysninger efter min bedste overbevisning holdes tilbage for medlemmerne. Når ministrene forlader Markedsudvalget, er det min klare opfattelse, at de informationer, de giver til det store udbud af pressefolk, der altid befinder sig uden for Markedsudvalgets lokaler, er meget uddybende, og således kommer ethvert spørgsmål, der vedrører EF, ad denne vej til offentlighedens kendskab, hvilket jeg naturligvis også finder rigtigt.

En større offentlighed end den, vi har i Danmark, ville efter vor opfattelse svække os i de mange forhandlinger, der bestandig foregår i EF-regi, og derfor kan den konservative folketingsgruppe ikke støtte dette beslutningsforslag.

Bjørn Elmquist (V):

En af de grundlæggende sondringer i lov om offentlighed i forvaltningen er sondringen mellem de interne dokumenter, de indre dokumenter, og de dokumenter, der repræsenterer en mere færdig holdning hos den pågældende myndighed. Det er en sondring, det nok kan volde vanskeligheder at foretage på nationalt plan, men alligevel er det lykkedes, synes jeg, inden for denne lovs rammer.

Drejer det sig om EF-anliggender, er det straks besværligere, for dér må ministre og ministerier på tværs af ressortgrænser ofte rådføre sig indbyrdes, inden de når frem til en færdig holdning. Dertil kommer så, at når man når til definition af den danske holdning, er det kun en del af sagen, og så skal man ofte ud i forhandlinger med andre lande. Det er det, der for mig at se i hvert fald er kernen i dette problem: Hvornår har man nået et stadium i overvejelserne, hvor man kan imødekomme det overordnede princip om offentlighed uden at spænde ben for danske nationalinteresser? Det, som SF foreslår, kan Venstre ikke støtte. Vi henholder os til de mange argumenter, som udenrigsministeren førte på bane for de respektive punkters vedkommende, så dem skal jeg ikke gentage her. Men der er en lang række argumenter imod.

Det, som SF skulle opfatte som et godt råd, var at få sagen rejst i EF-Parlamentet. Det ville være godt, om man kunne få en samlet regulering af disse ting, og om man kunne bruge EF-Parlamentet som en åbner for offentlighed i EF-forvaltningen. Jeg tror ikke på, at vi kan komme nogen vegne i denne omgang i hvert fald med ensidige nationale tiltag.

Annette Just (FP):

Min undren bliver større og større, for jeg har møjsommeligt læst bogen »Tanker om Danmark i det nye Europa« skrevet af Henning Christophersen, tidligere venstreminister og, troede jeg, stadig et agtværdigt medlem af Venstre. I denne bog står skrevet, at et af de mest effektive midler til at øge de parlamentariske organers kontrol formentlig vil være at gøre Ministerrådets forhandlinger offentlige, og at det vil bringe en hel del aktører frem til et kritisk valg mellem at indtage en fornuftig holdning og at udstille deres lands snæversynede og egoistiske overvejelser for en bredere offentlig ubarmhertigheds beskuelse.